

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 6Co/21/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8618200760
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 04. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrej Radomský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8618200760.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Andreja Radomského a členov senátu JUDr. Viery Zolákovej a JUDr. Milana Majerníka, v spore žalobcu: Konkurzná a Reštrukturalizačná, v.o.s., so sídlom Hviezdoslavovo námestie 25, 811 02 Bratislava, IČO: 47 245 611, správca úpadcu O.. D. Q., F.. XX.XX.XXXX, T. P. F. XXA, XXX XX T., právne zastúpeného BIZOŇ & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Hviezdoslavovo námestie 25, 811 02 Bratislava, IČO: 36 833 533, konajúca prostredníctvom prokuristu Mgr. Michala Bizoňa, LL.M., proti žalovanej E. Q., F.. XX.XX.XXXX, T. U. XXXX/XX, XXX XX J., právne zastúpená Mgr. Štefan Krnáč, advokát, so sídlom Černyševského 10, 851 01 Bratislava - mestská časť Petržalka, IČO: 50776959, o zaplatenie sumy 63.419,79 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Svidník, č. k. 4C/16/2018-184 zo dňa 18.06.2021, jednohlasne takto

rozhodol:

- I. Potvrďuje rozsudok.
- II. Žalobcovi voči žalovanej priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa podanou žalobou domáhal proti žalovanej zaplatenia sumy 63.419,79 eura s príslušenstvom zmluvy o postúpení pohľadávok, v ktorej sa žalovaná v článku 3, bode 3.1. zmluvy zaviazala zaplatiť za postúpenie pohľadávok odplatu vo výške 63.419,79 eura a tým, že splatnosť odplaty bola v zmysle bodu 3.2. viazaná na deň vymoženía jednotlivých pohľadávok s tým, že následne uznesením Okresného súdu Bratislava I zo dňa 11.10.2016, sp. zn. 6K/48/2016 bol vyhlásený konkurz na majetok úpadcu a za správcu bol ustanovený žalobca.

2. Okresný súd Svidník (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol, cit.:

„I. Žalovaná je p o v i n n á zaplatiť žalobcovi sumu 63 419,79 eura s 5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 63 419,79 eura od 20.10.2016 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Žalobcovi p r i z n á v a náhradu trov konania proti žalovanej v plnom rozsahu.“

3. Právne súd prvej inštancie vec posúdil podľa ustanovenia § 44 ods. 1, § 44 ods. 2, § 44 ods. 3 zákona o konkurze a reštrukturalizácii, § 527 ods. 1, § 527 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 215 ods. 1 Civilného sporového poriadku. O príslušenstve pohľadávky súd prvej inštancie rozhodol podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z.

4. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie skutkovo odôvodnil tým, že vykonaným dokazovaním mal súd za preukázané, že úpadca ako postupca a žalovaná ako postupník uzavreli dňa 19.7.2016 zmluvu o

postúpení pohľadávok, predmetom ktorej bolo postúpenie peňažných pohľadávok spolu vo výške 97 568,90 eura voči dlžníkovi L., J..S..Z., XXX XX F. H. XX, O.: XX XXX XXX z úpadcu na žalovanú (ďalej ako "zmluva"). Žalovaná sa v článku III. bode 3.1. Zmluvy zaviazala zaplatiť za postúpenie pohľadávok odplatu vo výške 63.419,79 eura (65 % zo sumy 97.568,90 eura) s tým, že splatnosť odplaty bola v zmysle bodu 3.2. viazaná na deň vymoženía jednotlivých pohľadávok. Uznesením Okresného súdu Bratislava I zo dňa 11.10.2016, sp. zn. 6K/48/2016 bol vyhlásený konkurz na majetok úpadcu a za správcu bol ustanovený žalobca. Uznesenie bolo zverejnené v Obchodnom vestníku č. 200/2016 dňa 18.10.2016 pod zn. K023767. S poukazom na § 23 ods. 1 v spojení s § 199 ods. 9 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej ako ZKR) za deň vyhlásenia konkurzu sa považuje 19.10.2016. Žalobca listom zo dňa 05.12.2017 vyzval žalovanú na zaplataenie sumy 63.419,79 eura. Výzva bola žalovanej doručená dňa 08.12.2017. Žalovaná na výzvu odpovedala listom zo dňa 14.12.2017, doručeným žalobcovi dňa 18.12.2017 v ktorom uviedla, že dlžnú sumu nemieni uhradiť, pretože zmluvu považuje za absolútne neplatný právny úkon. Žalobca dňa 25.4.2018 zapísal pohľadávku voči žalovanej do súpisu všeobecnej podstaty úpadcu. Žalobný návrh odôvodnil ustanovením § 44 ods. 1 ZKR: „Oprávnenie úpadcu nakladať s majetkom podliehajúcim konkurzu a oprávnenie konať za úpadcu vo veciach týkajúcich sa tohto majetku, vyhlásením konkurzu prechádza na správcu; správca pritom koná v mene a na účet úpadcu.“ Podľa § 44 ods. 3 ZKR: „Pohľadávky podliehajúce konkurzu sú ich dlžníci počas konkurzu povinní plniť správcovi. Ak dlžník napriek tomu splní svoj záväzok inej osobe ako správcovi, záväzok dlžníka týmto splnením nezaniká, ibaže sa plnenie dostane správcovi.“ Podľa § 44 ods. 3 ZKR: „Nesplatené pohľadávky a záväzky úpadcu, ktoré vznikli pred vyhlásením konkurzu a ktoré sa týkajú majetku podliehajúceho konkurzu, sa od vyhlásenia konkurzu až do zrušenia konkurzu považujú za splatné, ak tento zákon neustanovuje inak; to platí rovnako pre podmienené pohľadávky, ktoré sa v konkurze uplatňujú prihláškou. Pohľadávky úpadcu spojené so záväzkom podriadenosti podľa osobitného predpisu, ktoré vznikli pred vyhlásením konkurzu a ktoré sa týkajú majetku podliehajúceho konkurzu, sa na účely konkurzu považujú za splatné až odo dňa ukončenia prevádzkovania úpadcovho podniku správcom po vyhlásení konkurzu.“ Ďalej jedným z významných účinkov vyhlásenia konkurzu je automatická akcelerácia nielen záväzkov úpadcu, ale aj pohľadávok voči jeho dlžníkom. Splatenosť týchto pohľadávok nastáva bez ďalšieho samotným okamihom vyhlásenia konkurzu a to bez ohľadu na dohodu o ich splatnosti medzi úpadcom a dlžníkom. V prípade strán sporu v tejto súvislosti platí, že nakoľko k vyhláseniu konkurzu na majetok úpadcu došlo dňa 19.10.2016, tak týmto dňom nastala aj splatnosť odplaty za postúpenie pohľadávok podľa článku III. bodu 3.1. Zmluvy v dôsledku čoho je žalovaná povinná zaplatiť odplatu vo výške 63.419,79 eura žalobcovi ako správcovi úpadcu. Žalobca považuje argumentáciu žalovanej v jej liste zo dňa 14.12.2017 za zjavne nesprávnu. Žalovaná sa vymoženía postúpených pohľadávok nikdy nedomáhala žalobou o plnenie podanou voči dlžníkovi L., J..S..Z., preto sú akékoľvek úvahy o ich neexistencii predčasné. Tieto podľa názoru Žalobcu neboli skúmané ani v konkurznom konaní vedenom voči dlžníkovi L., J..S..Z., pretože v podanom návrhu na vyhlásenie konkurzu o nich nie je ani zmienka. Navyiac tamojšie konkurzné konanie nebolo zastavené z dôvodu, že by pohľadávky voči dlžníkovi L., J..S..Z. neexistovali, ale preto, že sú sporné (bod 61 uznesenia: „Podľa záveru odvolacieho súdu v prípade spornosti pohľadávky veriteľa odvolateľa označenej v návrhu postačuje dlžníkovi spornosť pohľadávky iba osvedčiť, aby súd na ňu neprihliadal, t. j. nemusí, t. j. musí spornosť pohľadávky preukázať. Otázka preukázania alebo nepreukázania spornej pohľadávky musí byť vždy predmetom samostatného sporového konania, pričom konkurzný súd nevedie v rámci konkurzného konania dokazovania ohľadom preukázania právneho základu pohľadávky, ktorej spornosť sa namieta tak, ako to navrhoval odvolateľ vo svojom odvolaní.“). Žalobca uplatnený nárok preukazuje zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 19.7.2016. Zmluva spíňa všetky náležitosti stanovené v § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka, bola uzavretá slobodne a vážne, a teda je platná. Rovnako platný je aj článok III. tejto zmluvy, ktorý zakladá povinnosť žalovanej na zaplataenie sumy 63.419,79 eura (65 % z 97.568,90 eura).

5. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie právne odôvodnil tým, že tvrdená neexistencia pohľadávok postúpených na žalovanú sa mohla preukázať iba v sporovom konaní, v ktorom by sa žalovaná domáhala ich zaplataenia voči dlžníkovi L., J..S..Z. (čo sa nestalo). Každopádne ale je bez právneho významu, či žalovaná pohľadávky vymohla, pretože ak by sa aj žalovaná nestala namiesto postupcu veriteľom pohľadávky s dohodnutým obsahom, zakladalo by to nanajvýš tak zodpovednosť postupcu podľa § 527 ods. 1 Občianskeho zákonníka a žalovaná by mala právo odstúpiť od zmluvy, resp. žiadať zľavu z odplaty za postúpenie. V tomto smere odvolací súd dal za pravdu žalobcovi, keď v bode 19 zrušujúceho uznesenia Krajského súdu v Prešove č. k. 13Co/19/2020-161 zo dňa 29.10.2020

uložil súdu prvej inštancie posúdiť vec v kontexte § 527 Občianskeho zákonníka. Na podporu tejto argumentácie žalobca poukázal aj na uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 28.2.2013, sp. zn. 33Cdo 4155/2011, podľa ktorého "v prípade úplatné cese ostatné ani neexistence pohľadávky v době uzavření smlouvy o jejím postoupení nemá za následek neplatnost smlouvy o postoupení, nýbrž zakládá odpovědnost postupitele vůči postupníkovi (§ 527 odst. 1 písm. a) obč. zák.)." Aj keď to vzhľadom na uvedené v bodoch 13 a 14 tohto odôvodnenia žalobca nepovažoval za smerodajné, žalovaná svedeckou výpoveďou O.. D. Q. nepreukázala, že by postúpené pohľadávky neexistovali: a) svedok bol očividne zaujatý v prospech žalobkyne, žalobca ešte nezažil, aby sa svedok v sporovom konaní vyjadril, že "žaloba je bezpredmetná lebo je neopodstatnená, za ňou nič nie je" (strana 4 zápisnice zo dňa 11.9.2019), b) svedkom tvrdená pôžička zo dňa 03.09.2004 vo výške 2.400.835,- Sk (79.693,12 eura) je očividne iná pohľadávka ako pohľadávka vo výške 82.893,- eur, vo vzťahu ku ktorej bolo dňa 06.09.2014 podpísané uznanie dlhu (bod 1.2. písm. a) zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 19.07.2016), c) odhliadnuc od zmluvy o pôžičke zo dňa 21.12.2010 a uznania dlhu zo dňa 02.11.2013 predložených žalobcom v rámci jeho vyjadrenia zo dňa 25.03.2019, svedok vyslovene potvrdil existenciu postúpenej pohľadávky vo výške 4.204,20 eura (bod 1.2. písm. b) zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 19.07.2016): - "Pokiaľ sa jedná o zmluvu o pôžičke z 21.12.2010 tak ja tu vidím iba pôžičku voči synovi O. lebo jeho peniazmi sme vyplatili J. W.F. S. T.. Pokiaľ sa jedná o uznanie dlhu z 02.11.2013 tak to pravdepodobne bude viazané k tej pôžičke na syna O." (strana 7 zápisnice zo dňa 11.09.2019), - "Zmluva o pôžičke zo dňa 21.12.2010 vyjadruje moju čiastku, ktorú som zaplatil v J. W. S. T. zo svojho účtu za záväzky Tirmy Aktívia Invest, druhá listina to je to samé, za tým boli reálne peniaze zaplatené z účtu na účet" (strana 8 zápisnice zo dňa 11.09.2019), - "Uznanie dlhu vo výške 4.204,20 eura na základe nahliadnutia teraz od pána zástupcu žalobcu, áno to bola splátka zaplatená z roku 2010" (strana 8 zápisnice zo dňa 11.09.2019), d) odhliadnuc od zápisnice z valného zhromaždenia zo dňa 14.07.2016 predloženej žalobcom v rámci toho istého vyjadrenia, svedok vyslovene potvrdil existenciu postúpenej pohľadávky vo výške 10.471,70 eura (bod 1.2. písm. c) zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 19.07.2016): - "zápisnica z Valného zhromaždenia tá predstavuje vyplatenie neoddeleneho zisku vo výške tých štyritisíc eur, nič iné" (strana 7 zápisnice zo dňa 11.09.2019), - "rozhodnutie na vyplatenie nerozdeleneho zisku t.j. výsledok Valnej hromady z roku 2016. Pripomínam, že v čase tohto úkonu bol na Q. L., J..S..Z.. majetok vo výške jeden milión eura" (strana 8 zápisnice zo dňa 11.09.2019), - "Upresňuje sa svedkovi - ohľadom sumy 10.471,70 eura či táto suma bola resp. nebola vyplatená. Svedok udáva: suma rozhodne nebola vyplatená" (strana 9 zápisnice zo dňa 11.09.2019). Z uvedených dôvodov, súd čo sa týka istiny, žalobe vyhovel. Čo sa týka podania už bývalého právneho zástupcu žalovanej D.. E. U. zo dňa 14.06.2021 (č. l. 178 - 181 spisu), v ktorom oznámil tunajšiemu súdu, že vypovedal plnomocenstvo svojej klientke pani E. Q., a to z dôvodu jeho dlhodobej práceneschopnosti a zároveň požiadal o ospravedlnenie a odročenie pojednávania vytyčeného na deň 18.06.2021 o 13.00 hod. z dôvodu, aby si pani E. Q. stihla nájsť nového právneho zástupcu, tak k tomu sa vyjadril právny zástupca žalobcu mailom zo dňa 16.06.2021, v ktorom uviedol: „Keď D.. U. vypovedal žalovanej plnomocenstvo, tak od toho okamihu nie je oprávnený vykonávať žiadne procesné úkony v menej žalovanej, ani podať žiadosť o odročenie pojednávania. Prípadná zmena právneho zástupcu, o ktorej nevieme, či k nej vôbec dôjde, je internou záležitosťou žalovanej, ale nie je dôležitým dôvodom podľa § 183 ods. 1 Civilného sporového poriadku. Zo žiadosti nie je zrejmé, kedy došlo k vypovedaniu plnomocenstva a teda nemožno posúdiť, či táto bola podaná bezodkladne podľa § 183 ods. 3 Civilného sporového poriadku. Predmetná žiadosť je iba obštrukciou, ako oddialiť konečné rozhodnutie vo veci - záväzný právny názor odvolacieho súdu bol pre žalobcu priaznivý. Žalobca už preukázal, že žalovaná sa v priebehu tohto konania zbavuje svojho majetku, resp. tento založila v prospech tretej osoby, aby ho žalobca nemohol postihnúť exekúciou.“ Žalobca svoju neúčasť ospravedlnil, záverečnú reč zaslal súdu vopred v písomnej forme, ako súd žiadal. Žiadne nové návrhy na doplnenie dokazovania podané neboli, ani nevyplývajú zo záväzného právneho názoru odvolacieho súdu. Nevidel preto dôvod, prečo by súd nemohol vo veci rozhodnúť, ak by mal na vec ustálený skutkový a právny záver. Súd sa stotožnil s týmto právnym názorom právneho zástupcu žalobcu.

6. O príslušenstve pohľadávky súd prvej inštancie rozhodol v zmysle ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z. s tým, že žalobca si uplatnil proti žalovanej okrem istiny aj úrok z omeškania vo výške 5 % ročne od 20.10.2016 do zaplatenia, teda od nasledujúceho dňa po vyhlásení konkurzu dňa 19.10.2016. Žalovaná dlžnú sumu žalobcovi doposiaľ nezaplatila, a preto je od nasledujúceho dňa, t. j. 20.10.2016 v omeškani. Z uvedených dôvodov, súd čo sa týka príslušenstva pohľadávky, žalobe vyhovel.

7. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 2 CSP s tým, že priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania proti žalovanej v plnom rozsahu, pretože mal plný úspech vo veci a uplatnil si ich náhradu.

8. Proti rozsudku podala včas odvolanie žalovaná, pričom ako odvolacie dôvody špecifikovala ako skutočnosť, že súd prvej inštancie opiera svoje rozhodnutie s odkazom na ust. § 44 ods. 3 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii, pričom správne mal byť uvedený § 46 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z. týkajúcej sa splatnosti pohľadávok a záväzkov v konkurze. Tieto závery súdu sú v celom rozsahu nesprávne a ak by vykonal súd dokazovanie riadne a riadne by sa oboznámil s prednesmi a predloženými listinami, tak by musel prísť k opačným záverom. Základom každého právneho úkonu je jeho platnosť a účinnosť. Zmluva je platná od jej uzavretia pokiaľ boli splnené všetky zákonom stanovené náležitosti tohto dvojstranného právneho úkonu vrátane jeho formy a ďalej, ak sa taký právny úkon ako je to potrebné dostal do dispozičnej sféry toho, komu bol adresovaný. Záverečné ustanovenia zmluvy o postúpení pohľadávok ustanovujú, že zmluva o postúpení je planá dňom podpísania zmluvnými stranami, čo podľa obsahu zmluvy bolo dňa 19.07.2016. Druhou rovnako dôležitou právnou skutočnosťou je účinnosť zmluvy. Účinnosťou zmluvy sa rozumie možnosť domáhať sa práva a povinnosti v zmluve dohodnutých, alebo v zákone zakotvených, ďalej uplatňovať práva a povinnosti upravené či vyplývajúce zo zmluvy, resp. možnosť správať sa tak, ako to vyplýva zo zmluvy. Ak nie je dohodnuté v zmluve niečo iné, je zmluva účinná momentom jej uzavretia. Účinnosť zmluvy môže nastať aj neskôr ako jej platnosť, nikdy však nie skôr. Platnosť zmluvy podmieňuje jej účinnosť. Účinnosť zmluvy o postúpení pohľadávok, tak ako je upravená v článku 6 záverečných ustanovení bod 6.4., zmluva uvádza, že nadobúda účinnosť dňom úhrady dohodnutej odplaty podľa článku 3 ods. 1.3. tejto zmluvy vložením sumy do pokladne postupcu alebo na jeho bankový účet. Žalobca nikdy nielenže nepreukázal, ale ani netvrdil a z vykonaného dokazovania vyplynul opak spočívajúci v tom, že k žiadnym úhradám nedošlo. Zmluva o postúpení pohľadávok uzatvorená medzi žalobcom a žalovanou teda nikdy nenadobudla účinnosť a nie je spôsobilá vyvolať žiadne právne následky a teda žalobca nie je oprávnený vymáhať akúkoľvek finančnú čiastku od žalovanej. Druhou podstatnou odvolacou námietkou bola žalovanou tvrdená nesprávna aplikácia ust. § 46 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z. V prvom rade sa súd mal zaoberať obsahom pojmu splatnosť záväzku v zmysle ustanovení konkurzného práva v súvislosti s bodom 3.2. zmluvy o postúpení pohľadávok. V právnom predpisech je právny pojem splatnosť použitý vo význame určenia času a plynutia času ako budúcej možnej a istej udalosti, kedy musí byť dlh, resp. určitý peňažný záväzok dlžníka splatený veriteľovi. Rovnako je tomu tak aj v prípade splatnosti v zmysle zákona č. 7/2005 Z. z. V zmysle tohto zákona jeden dátum alebo časový úsek, teda doba, dohodnutý v zmluve sa mení na iný časový okamih, a to na dátum vyhlásenia konkurzu. Podľa názoru žalovanej v takom prípade by sa malo jednať o zmenu jedného presného dátumu, teda dátumu splatnosti zmluvy na iný presný dátum, teda na dátum vyhlásenia konkurzu. Práve splatnosť pohľadávky je podmienená vznikom práva na peňažné plnenie. Ak neexistuje právo na peňažné plnenie, tak nemôže existovať ani splatnosť. Práve bod 3.2. zmluvy o postúpení obsahuje podmienku existencie vzniku práva na peňažné plnenie, a tou podmienkou je obdržanie úhrad od dlžníkov, až potom začína plynúť lehota na plnenie, tzv. splatnosť. Jedná sa o podmienku v zmysle ust. § 36 Občianskeho zákonníka ods. 1, prvá veta. Ak sa viaže povinnosť postupníka zaplatiť odplatu za postúpenie pohľadávky na prijatie plnenia od dlžníkov, tak sa jednoznačne jedná o podmienku ako budúcu možnú ale neistú udalosť. Bez plnenia tejto podmienky nevzniká povinnosť postupníkovi plniť akýkoľvek dlh, lebo tento dlh ešte ani nevznikol. Ak tento dlh ešte nevznikol, a teda nebola splnená podmienka v podobe prijatej úhrady, tak nevznikla žiadna povinnosť plniť postupcovi. Ak neexistuje povinnosť plniť, nemôže existovať nijaké plynutie času, ktoré by mohlo dôjsť k splatnosti, teda zročnosti. Preto nie je ani možné aplikovať ust. § 46 ods. 1 konkurzného zákona. Na uvedenú právnú situáciu mali byť aplikované ust. § 45 zákona č. 7/2005 Z. z. týkajúce sa vypovedania alebo odstúpenia od zmlúv. Tieto ustanovenia umožňujú správcovi v konkurze vypovedanie alebo odstúpenie od zmlúv, ktoré by mohli byť pre neho nejakým spôsobom nevýhodné alebo nesplnené. Správca mal od tejto zmluvy o postúpení odstúpiť a vymáhať pohľadávky od dlžníkov. Zmluva o postúpení okrem toho, že nikdy nenadobudla účinnosť a teda nemá žiadne právne následky, tak vznik plnenia voči žalovanej je viazaný na splnenie podmienky, ktorá nikdy nenastala. Treťou odvolacou námietkou žalovanej bola skutočnosť, že súd prvej inštancie rozhodol nepreskúmateľným spôsobom, namiesto riadneho odôvodnenia rozhodnutia uviedol iba všeobecné šablónovité odôvodnenie. Tento spôsob odôvodnenia rozhodnutia porušuje ust. § 220 Civilného sporového poriadku. Štvrtou odvolacou námietkou bola skutočnosť, že žalovanej bolo odňaté právo konať pred súdom a uplatňovať svoje procesné práva a povinnosti v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Bývalý právny zástupca sa dňa 14.06.2021 ospravedlnil z účasti

na pojednávaní z dôvodu dlhodobej práceneschopnosti, ako aj z dôvodu, že žalovanej bola vypovedaná plná moc a teda nemá žiadneho právneho zástupcu. Ak teda žalovaná nemala právneho zástupcu v čase konania pojednávania a súd jej ani neoznámil konanie tohto pojednávania, nebola naň predvolaná, tak nie je zrejme ako skúmal súd či sú splnené podmienky na vykonanie tohto pojednávania. Z obsahu rozsudku vôbec nie je zrejme ako sa konajúci súd s touto zásadnou otázkou vypořiadal a ako skúmal či sú splnené podmienky na konanie samotného pojednávania.

9. K žalovanou podanému odvolaniu sa písomne vyjadril žalobca, ktorý uviedol, že považuje za prekvapivé zmenu právneho názoru právneho zástupcu žalovanej na uplatnenú pohľadávku. Tento mal ešte dňa 14.06.2021 záujem pohľadávku odkúpiť, teda dva mesiace pred podaním odvolania o jej dôvodnosti ešte nepochyboval. K prvému odvolaciemu dôvodu žalobca uvádza, že článok 6, bod 6.4. zmluvy je očividne iba mechanický prevzatý z inej zmluvy, ktorý niekto zabudol vymazať. Predmetné ustanovenie nemá v tejto zmluve totiž žiadne logické opodstatnenie. Jednak úpadca ako postupca nebol účtovnou jednotkou a žiadnou pokladňou ani nedisponoval, ale najmä je potrebné zdôrazniť, že toto vôbec nesedí do časovej postupnosti právneho vzťahu, ako si ju zmluvné strany dohodli. Najprv mala totiž žalovaná postupované pohľadávky nadobudnúť, na základe čoho ich mohla vymáhať a potom po vymožení uhradiť odplatu na platobné miesta dohodnuté v článku 3, bode 3.1. zmluvy. Tieto sú mimochodom odlišné od pokladne postupcu, teda úpadcu. Podľa článku 6, bod 6.4. zmluvy by ale mala žalovaná najprv zaplatiť odplatu za postúpenie pohľadávok, až potom by ich mohla vymáhať ako vymožené zrejme duplicitne uhradiť odplatu na dohodnuté platobné miesta. Takéto ustanovenie je úplne nezmyselné v kontexte toho, na čom sa zmluvné strany dohodli, a preto je neplatné pre jeho neurčitosť a nezrozumiteľnosť podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Neplatnosť článku 6, bodu 6.4. nečiní však zmluvu ako celú neplatnú s poukazom na § 41 Občianskeho zákonníka. V druhej odvolacej námietke žalobca uviedol, že v zmluve je jasne rozlíšený vznik nároku, na odplatu na postúpenie pohľadávok (článok 3, bod 3.1.) od tejto splatnosti (bod 3.2.). Zo slovného spojenia v bode 3.2. „vyplatí po obdržaní úhrad“ nepochybne vyplýva, že sa v tomto prípade jednalo o dohodu o splatnosti. Táto ale po vyhlásení konkurzu na majetok postupcu, teda úpadcu, musela ustúpiť § 46 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii. K tretiemu a štvrtému odvolaciemu dôvodu žalobca uviedol, že odôvodnenie napadnutého rozsudku je jasne, zrozumiteľné a presvedčivé, žalovaná sa ani nepokúsila uviesť, s ktorým konkrétnym jej argumentom sa údajne súd prvej inštancie nevypořiadal. Súd prvej inštancie zároveň podľa názoru žalobcu postupoval správne, keď žiadosť o odročenie pojednávania nariadeného na deň 18.06.2021 neakceptoval a na tomto vyhlásil napadnuté rozhodnutie. Zmena právneho zástupcu žalovanej je jej interná záležitosť, na ktorú má právo, nie je ale dôvodom na odročenie pojednávania po troch rokoch od podania žaloby. Podaná žiadosť bola navyše jednoznačne účelová, pretože právny zástupca žalovanej bol už dňa 14.06.2021 preukázateľne zainteresovaný do veci. Z týchto dôvodov navrhuje žalobca rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdiť.

10. Sporové strany nevyužili podanie odvolacej repliky a dupliky.

11. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací, v rámci kompetencií vyplývajúcich z ust. § 34 CSP, po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), prejednal odvolanie podané žalovaným a preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 378 a nasl. CSP bez toho, aby nariadil odvolacie pojednávanie podľa § 385 CSP (a contrario) a na tomto pojednávaní zopakoval, či doplnil dokazovanie vykonané prvoinštančným súdom. Právnym dôsledkom takéhoto postupu odvolacieho súdu je jeho viazanosť skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie (§ 382, § 385 CSP). Pri preskúmaní napadnutého rozsudku bol odvolací súd viazaný dôvodmi podaného odvolania do tej miery, že nebol oprávnený tento rozsudok preskúmať z iných dôvodov, než ktoré boli výslovne uvedené v podanom odvolaní. Výnimkou by mohli byť len vady konania, ktoré sa týkajú procesných podmienok, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (§ 380 ods. 1, 2 CSP). Pretože rozsudok vo veci samej musí byť verejne vyhlásený, odvolací súd uverejnil v zákonom stanovenej lehote miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a webovej stránke Krajského súdu v Prešove (§ 378 ods. 2, § 219 ods. 1, 3 CSP) Po prieskume napadnutého rozhodnutia podľa vyššie uvedených zásad (§ 379, § 380 ods. 1, 2 CSP) dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie žalovanej nie je dôvodné.

12. Na potvrdenie správnosti prvoinštančného rozhodnutia k odvolacím námietkam žalovaného odvolací súd uvádza nasledovné.

13. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

14. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym zistením skutkového stavu a nesprávnym právnym zistením, teda, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

15. K odvolacej námietke, že rozsudok trpí nedostatkom riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia, je nedostatočne odôvodnený, nezrozumiteľný a nepreskúmateľný, odvolací súd uvádza, že Civilný sporový poriadok určuje základné obsahové náležitosti a kvalitatívne požiadavky na odôvodnenie rozsudku, ktoré sú presne uvedené v ust. § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku. Z tohto ustanovenia sa dá vyvodiť aj záväzná logická štruktúra odôvodnenia. Po preskúmaní rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolacím súdom možno konštatovať, že súd vydal rozhodnutie, ktoré spĺňa požiadavky na odôvodnenie rozsudku podľa § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku. Z obsahu rozhodnutia súdu prvej inštancie mal odvolací súd za to, že k naplneniu tohto odvolacieho dôvodu nedošlo. V prvom rade sa súd prvej inštancie riadne zaoberal tým, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, a aké dôkazné prostriedky označil, riadne sa zaoberal vyjadreniami žalovanej a prostriedkami jej procesnej obrany a taktiež komplexne posúdil čiastkové skutkové tvrdenia strán a tieto aj riadne vyhodnotil. V odôvodnení taktiež uviedol, ktoré z rozhodných skutkových okolností preukázané boli a ktoré nie. Odvolací súd v tomto poukazuje na skutočnosť, že do odôvodnenia súdu prvej inštancie je potrebné zahrnúť iba rozhodné skutkové okolnosti, aby rozsudok neobsahoval nadbytočné informácie. Súd prvej inštancie sa taktiež v odôvodnení zaoberal vyhodnotením dôkaznej situácie a obsahom predmetného rozhodnutia je aj riadne hodnotenie dôkazov, ako aj riadne opísanie úvahy súdu prvej inštancie pri ich hodnotení. Aj táto časť odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie má logickú postupnosť. Taktiež možno konštatovať, že rozhodnutie súdu prvej inštancie má riadne uvedené právne posúdenie veci, pričom pod právnym posúdením sa rozumie činnosť, pri ktorej súd podriaďuje zistený skutkový stav pod príslušnú právnu normu. V odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvej inštancie odcitoval právne normy a v ďalšej časti odôvodnenia vysvetlil, ktoré zo skutkových zistení odôvodňujú aplikáciu práve tejto právnej normy. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd považoval predmetnú odvolaciu námietku za nedôvodnú.

16. K námietke inej vady ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci § 365 ods. 1 CSP písm. d) odvolací súd poznamenáva, že tento odvolací dôvod dopadá na akékoľvek pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody, avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Príkladom takejto vady môže byť nesprávne realizovaná manudukčná povinnosť súdu, pochybenia vo vykonanom dokazovaní, porušenie viazanosti súdu inými rozhodnutiami (§ 193) alebo posúdenie predbežnej otázky v rozpore s existujúcim rozhodnutím príslušného orgánu. Žalovaná však v podanom odvolaní konkrétne pochybenie súdu prvej inštancie spadajúce pod uvedený odvolací dôvod „inej vady“ neuviedla, čo malo za následok, že na základe tohto odvolacieho dôvodu nemohlo dôjsť k preskúmaniu rozhodnutia súdu prvej inštancie.

17. K námietke nesprávnych skutkových zistení z vykonaných dôkazov § 365 ods. 1 CSP písm. f) odvolací súd poznamenáva, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktoré objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj

strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdny sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoje nárok alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu. K námietke nesprávneho skutkového zistenia z vykonaných dôkazov odvolací súd taktiež uvádza, že vykonané dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. Vyhodnotenie vykonaných dôkazov súd uvedie v odôvodnení rozsudku podľa § 220 ods. 2 CSP. Voľné hodnotenie dôkazov súdom prirodzene neznamená ľubovôľu hodnotenia. Súd hodnotí jednotlivý dôkaz z hľadiska jeho dôležitosti, zákonnosti a pravdivosti. Po individuálnej selekcii následne súd hodnotí všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti. K nesprávnym skutkovým zisteniam z vykonaných dôkazov súd dospeje nesprávnym vyhodnotením dôležitosti alebo pravdivosti dôkazov, alebo porušením pravidiel formálnej logiky. Ani táto odvolacia námietka však naplnená nebola, keďže súd prvej inštancie listinné dôkazy nachádzajúce sa v spise vyhodnotil správne a z odôvodnenia samotného rozsudku sa nejaví žiadne porušenie pravidiel formálnej logiky.

18. K námietke nesprávneho právneho posúdenia § 365 ods. 1 CSP písm. h) odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). Z obsahu rozhodnutia súdu prvej inštancie mal odvolací súd za to, že k naplneniu tohto odvolacieho dôvodu nedošlo. Vo vzťahu k aplikácii práva všeobecnými súdmi. Výklad a aplikácia zákonných predpisov zo strany všeobecných súdov (v danom prípade súd prvej inštancie) musí byť preto v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu, ktorým je poskytnutie materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov strán sporu. Aplikáciou a výkladom týchto ustanovení právnych noriem, tak ako ich v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol súd prvej inštancie, neobmedzil toto základné právo v rozpore s jeho podstatou a zmyslom (IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 214/04, II. ÚS 249/2011, IV. ÚS 295/2012).

19. Odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získaní dôležitých poznatkov, na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci, a z ktorého potom vychádza a ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktoré objektívne zodpovedá stavu veci, je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdny sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoj nárok alebo sa bráni proti jeho uplatneniu, prípadne štádia samotného civilného procesu. Pokiaľ sa odvolateľ nestotožňuje s vyhodnotením ňou uvádzaných dôkazov, odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že to, že odvolateľ sa s názorom súdu prvej inštancie nestotožňuje, nepostačuje samo o sebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť Ústavného súdu (II. ÚS/4/94, II. ÚS/3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom sporových strán, vrátane ich dôvodov a námietok. Predmetná odvolacia námietka je nedôvodná, keďže súd prvej inštancie rozhodoval na základe dôkazmi overeného skutkového stavu. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie nemožno považovať za taký, ktorý by bol okrem iného aj z ústavnoprávneho hľadiska neudržateľný, a teda spôsobilý na jeho derogáciu. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd konštatuje, že odvolateľ, aj keď nie explicitne, dostal v konaní pred všeobecnými súdmi (okresný a

krajský súd) s poukazom na ust. § 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku odpoveď aj na túto námietku. (pozri I. ÚS 343/2020 zo dňa 07.07.2020).

20. K prvému odvolaciemu dôvodu ohľadne tzv. platnosti a účinnosti zmlúv ako takých odvolací súd uvádza, že v samotnej zmluve o postúpení pohľadávok bol podľa názoru odvolacieho súdu určený konkrétnym spôsobom termín splatnosti pohľadávky, tak ako je vyjadrení v bode 3.2. predmetnej zmluvy spôsobom „vypláť po obdržaní úrad“. Týmto spôsobom si zmluvné strany dostatočne konkrétne vzájomnou dohodou stanovili termín splatnosti „vypláť po obdržaní úrad“. Z vyššieho uvedeného dôvodu je právna argumentácia uvádzaná žalovanou právne nesprávna.

21. K druhému odvolaciemu dôvodu, že na danú situáciu nebolo možné aplikovať ust. § 46 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii a na uvedenú právnu situáciu malo byť aplikované ust. § 45 zákona č. 7/2005 Z. z. odvolací súd uvádza, že sa opätovne jedná o nesprávne právne vyhodnotenie zo strany žalovanej, keď pre daný prípad jednoznačne platí tzv. „akcelerácia splatnosti pohľadávok“ pri vyhlásenom konkurze a správca konkurznej podstaty správne aplikoval ust. § 46 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii. Nie je pritom rozhodujúce, či splatnosť záväzkov a pohľadávok je určená zmluvou alebo inou právnu skutočnosťou, alebo zákonom. Za rovnakých podmienok sa podľa ZKR stávajú splatnými aj podmienené pohľadávky. Ak je do lehoty splatnosti na majetok dlžníka vyhlásený konkurz, pohľadávka sa stane splatnou ex lege vyhlásením konkurzu. Práve naopak žalovanou navrhované použitie ust. § 45 zákona o konkurze a reštrukturalizácii v posudzovanom prípade, ohľadne odstúpenia od zmlúv by teoreticky mohol byť z pohľadu konkurzného súdu voči správcovi podstaty vyhodnotený ako nehospodárne konanie spočívajúce v tom, že správca namiesto toho, aby pri speňažovaní majetku využil v rámci rýchlosti a hospodárnosti konkurzného konania možnosť zosplatiť jenu konkrétnu pohľadávku vyplývajúcu zo zmluvy o postúpení pohľadávok, by takúto zmluvu vypovedal a až následne si samostatným spôsobom uplatňoval značne veľké množstvo nárokov na vymáhanie čiastkových súm v samostatných konaniach, ktorých dĺžku, priebeh a výsledok možno považovať za neistý.

22. K tretej odvolacej námietke, že rozsudok trpí nedostatkom riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia, je nedostatočne odôvodnený, nezrozumiteľný a nepreskúmateľný, odvolací súd uvádza, že Civilný sporový poriadok určuje základné obsahové náležitosti a kvalitatívne požiadavky na odôvodnenie rozsudku, ktoré sú presne uvedené v ust. § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku. Z tohto ustanovenia sa dá vyvodiť aj záväzná logická štruktúra odôvodnenia. Po preskúmaní rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolacím súdom možno konštatovať, že súd vydal rozhodnutie, ktoré spĺňa požiadavky na odôvodnenie rozsudku podľa § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku. Z obsahu rozhodnutia súdu prvej inštancie mal odvolací súd za to, že k naplneniu tohto odvolacieho dôvodu nedošlo. V prvom rade sa súd prvej inštancie riadne zaoberal tým, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, a aké dôkazné prostriedky označil, riadne sa zaoberal vyjadreniami žalovaného a prostriedkami jeho procesnej obrany a taktiež komplexne posúdil čiastkové skutkové tvrdenia strán a tieto aj riadne vyhodnotil. V odôvodnení taktiež uviedol, ktoré z rozhodných skutkových okolností preukázané boli a ktoré nie. Odvolací súd v tomto poukazuje na skutočnosť, že do odôvodnenia súdu prvej inštancie je potrebné zahrnúť iba rozhodné skutkové okolnosti, aby rozsudok neobsahoval nadbytočné informácie. Súd prvej inštancie sa taktiež v odôvodnení zaoberal vyhodnotením dôkaznej situácie a obsahom predmetného rozhodnutia je aj riadne hodnotenie dôkazov, ako aj riadne opísanie úvahy súdu prvej inštancie pri ich hodnotení. Aj táto časť odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie má logickú postupnosť. Taktiež možno konštatovať, že rozhodnutie súdu prvej inštancie má riadne uvedené právne posúdenie veci, pričom pod právnym posúdením sa rozumie činnosť, pri ktorej súd podriaďuje zistený skutkový stav pod príslušnú právnu normu. V odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvej inštancie odcitoval právne normy a v ďalšej časti odôvodnenia vysvetlil, ktoré zo skutkových zistení odôvodňujú aplikáciu práve tejto právnej normy. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd považoval predmetnú odvoláciu námietku za nedôvodnú.

23. Čo sa týka poslednej štvrtej odvolacej námietky ohľadne zmeny právneho zástupcu, tu odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie sa s touto skutočnosťou správne a dostatočne vysporiadal taktiež vo svojom rozhodnutí, a to konkrétne v ods. 20 svojho rozhodnutia, kde presne uviedol spôsob akým vec termínoval, prečo ospravedlnenie na odročenie pojednávania nezohľadnil a vzhľadom na dĺžku súdneho konania takúto procesnú činnosť žalovanej považoval za obštrukcie v konaní. Rovnako je odvolaciemu súdu známa judikatúra vyšších súdnych autorít, týkajúca sa účelovej zmeny právneho

zástupcu bezprostredne pred konaním súdom nariadeného pojednávania vo veci ktorá sa už prejednáva počas dlhšieho časového obdobia.. Uvedeným postupom súdu prvej inštancie z vyššie uvedeného dôvodu nebola žalovaná ukrátená na žiadnych svojich procesných právach a postup súdu prvej inštancie bol v súlade s ust. § či už 183 ods. 1 alebo § 183 ods. 3 Civilného sporového poriadku.

24. Z uvedených dôvodov, keďže súd prvej inštancie správne dospel k vyššie uvedeným záverom, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správne podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

25. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP, pričom odvolanie žalovanej bolo vyhodnotené ako nedôvodné a preto bol priznaný nárok na náhradu trov odvolacieho konania žalobcovi proti neúspešnej žalovanej v plnom rozsahu.

26. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).